

Formanden: Saa vidt jeg kan skønne, er der i Mindretallets Indstilling nogle Fejl. For det første staar der ved det sidste Punktum: „til Folketingets Affattelse: § 996 og Landstingets Affattelse: § 997“. Det skulde være omvendt. Det maa imidlertid anses for en Trykfejl. Men desuden ser jeg ikke i Mindretallets Indstilling, at der er nogen Indstilling til Udjævning af adskillige af Uoverensstemmelserne mellem Tingene. Saaledes mangler for Eksempel ganske en Indstilling til Folketingets Forslag § 888.

Fællesudvalgets Indstilling og Lovforslaget i dets Helhed sattes under Forhandling.

Ordføreren (Sveistrup): Til den Bemærkning, som Formanden gjorde om Mindretallets Indstilling, skal jeg føje, at i det hele har Mindretallet undladt at gøre Indstilling med Hensyn til Ordningen af de fleste af Differenspunkterne. Men det skal jeg ikke dvæle ved, det forstaas jo godt, at Mindretallets Forslag er et Demonstrationsforslag, og det vil altsaa ikke faa nogen praktisk Betydning. Derimod skal jeg gøre opmærksom paa en Trykfejl, som findes i Flertallets Forslag. Det sidste Punktum af § 978 er undergaaet en Rettelse paa et temmelig sent Stadium, saa det kommer til at hedde: „De nærmere Regler om Fremgangsmaaden ved Udøvelsen af Nævningernes Adgang til at indstille til Benaadning gives ved kgl. Anordning“. Men denne Rettelse er kun indført i Folketingets Affattelse, medens den ikke er indført i Landstingets Affattelse, og jeg anmoder den ærede Formand om, at det maa blive rettet som Trykfejl. Jeg har allerede tidligere henledet Bureauets Opmærksomhed derpaa, men man fandt det ikke nødvendigt at foretage nogen Omtrykning af Betænkningen. Jeg skal ogsaa bemærke, inden jeg gaar over til selve Sagen, at min Opmærksomhed er bleven henledet paa, at i § 261 af Lovforslaget, baade i Folketingets og i Landstingets Affattelse, nævnes det, at Mænd kunne give Møde som Fuldmægtige for Forligskommissionen. Da der ifølge den gældende Praksis ogsaa kan mødes af Kvinder, gaar jeg ud fra, at Mænd maa opfattes paa den Maade, som det ofte opfattes i Lovsproget, idet „Mænd“ staar som ensbetydende med „Personer“. Jeg har ikke i rette Tid været opmærksom paa at faa gjort en lille Rettelse i saa Henseende.

Naar jeg nu skal til at gøre Rede for de Forslag, der af Flertallet ere fremsatte til Opnaaelse af Enighed mellem Tingene om de Tvistepunkter, der angaaende Forslag til Lov om Rettens Pleje vare os imellem, maa jeg omtale to Rækker af Tvistepunkter. Den ene Række af Tvistepunkter, den vigtigste, kom ind i Lovforslaget ved Justitsministerens Forslag, den angaar Ændringer til Punkter, der allerede havde foreligget i Ministerens Lovforslag. Den anden Kreds af Tvistepunkter vare Ændringer, som bleve vedtagne her i Folketinget ifølge Forslag af en Del Medlemmer, og som jo havde et specielt Formaal. Jeg skal først og udførligst dvæle ved de Spørgsmaal, der vedrøre de af Justitsministeren fremsatte Ændringsforslag.

Det første Punkt, vi der møde, og som tillige ubetinget er det største og vigtigste Punkt med Hensyn til hele denne Sag, om maaske ikke i Realiteten, saa dog politisk, paa Grund af Sagens Forhistorie, er den Maade, hvorpaa Grundlisterne over Nævningerne tilvejebringes. Det vil erindres, at Folketinget havde foreslaaet, at Kommunalbestyrelsen skulde udpege Medlemmerne af denne Grundliste, og at Landstinget havde foreslaaet, at de skulde udpeges af et Udvalg, hvori Amtmanden, Underdommeren og Kommunalbestyrelsen vare repræsenterede hver ved et Medlem. Der er nu opnaaet Overenskomst paa det Grundlag, at disse Grundlister dannes af Udvalg, og at der i hvert af disse Udvalg sidder 3 Medlemmer, der ere valgte af Kommunalbestyrelsen paa samme Maade, som Kommunalbestyrelsen i det hele vælger Udvalg, altsaa ved Forholdstalsvalg, og foruden disse et Medlem, der udpeges af Amtmanden, i København af Overpræsidenten, og et, der udpeges af Dommeren. Det er denne Udtagelsesmaade, som har været Genstand for saa megen Kamp, og om hvilken man har gjort gældende, at det maatte betragtes som „Overklassenævninger“, og da det er et Hovedpunkt i hele denne Sag, skal jeg straks tage det op til Drøftelse.

Jeg vil da søge Besvarelsen deraf væsentlig givet ved at belyse, hvorledes man i andre Stater, og da ogsaa i andre demokratiske Stater, anser det for rigtigt at udtage Nævninger. Det vil vides, at England er den Stat, som er Nævningernes Moderland, næst efter de nordiske Stater, thi Nævninger ere jo oprindelig en nordisk Institution, som er omformet paa angelsaksisk Grund, og som har bestaaet i England i en Række Aarhundreder. Først